

Zo vond hij langzaam maar zeker zijn eigen plek.
En leerde hij beter om te gaan met zijn beperkingen.
Zijn klasgenoten leerden hem kennen als een jongen
die altijd vrolijk was.

En die ook op moeilijke momenten, en met tranen in zijn ogen,
nog steeds een kleine glimlach kon toveren op zijn gezicht
en het gezicht van anderen.

Tijdens de gymles, wanneer zijn klasgenoten snel rondrenden
en met de bal speelden, voelde Sam soms boosheid opkomen.

Het leek voor hen vaak zo simpel met die bal,
terwijl hij harder moest werken om hen bij te blijven.

Maar zijn allerbeste vrienden, Finn en Arthur,
stonden altijd voor hem klaar.

Ze pasten het spel met de bal vaak aan en zorgden ervoor dat Sam
zich nooit minder dan de anderen hoefde te voelen.

Ook al had Sam een beperking: hij droomde steeds groot.
Hij droomde ervan om de beste voetbalkeeper ter wereld
te worden, zelfs met spalken.

Sams mama zei vaak: "Als je hard genoeg je best doet
en je heel hard wenst, kunnen dromen uitkomen."

Dat wist Sams mama als de beste.

Toen Sam er nog niet was, had ze ook heel hard gewenst
om een kindje te mogen hebben.

En na lang wensen werd haar droom werkelijkheid.
Elke keer wanneer Sams mama dat verhaal vertelde,
haalde Sam daar de nodige kracht uit
om ook voor zijn dromen te gaan.

Op de dag van zijn geboorte wist niemand van Sams beperking:
deze was toen nog 'onzichtbaar'.

Sam was net als iedere andere baby en is nu eigenlijk
nog steeds als ieder ander kind.

Sam heeft gewoon dat tikkeltje extra dat hem anders maakt.
Sam kon door zijn beperking ook niet
op een gewone tweewieler rijden.

Na wat zoeken vonden Sam zijn mama en papa
ook hier een oplossing voor:

Sam kreeg een speciale lichtblauwe driewieler.

Zo kreeg Sam de vrijheid om buiten te spelen
en van de frisse lucht te genieten.